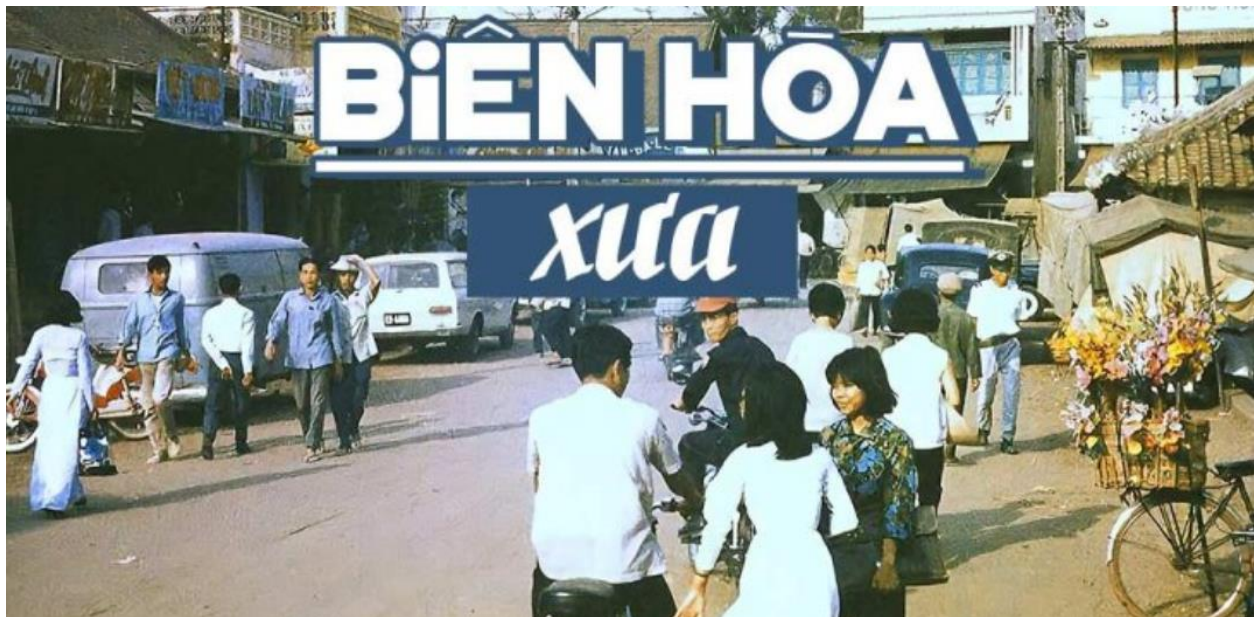


HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Hội Ký Những Người Con Trai Biên-Hoà-Phần 2** của đồng hương **Trương V. Mạnh** đóng góp trên diễn đàn Hội. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**



HỘI KÝ NHỮNG NGƯỜI CON TRAI BIÊN-HOÀ Phần 3

Trong lúc này tôi cũng gặp anh Thảo đang ngồi trên xe jeep. Anh Thảo làm thông dịch cho phòng hành quân. Anh tham dự lần này

là vì cuộc hành quân do sư đoàn tổ chức. Sau này, khi tôi làm việc cho Phòng 5 cố vấn Mỹ, tôi rất thân anh Thảo.

Hành quân tiếp cứu áp Phước-Tân, biên giới Miên.

Sư đoàn dùng trung đoàn 9 tiếp viện. Một anh trung sĩ người Nùng, rất thân và thường lo món ăn cho tôi khi hành quân; lần này, anh nói: “Mày phải lo thức ăn vì đây là hành quân tiếp viện, không ai lo cho đâu”. Anh đưa cho tôi một đùi gà. Tôi bỏ vào ba-lô.

Sau khi tiểu đoàn băng qua suối Phước-Tân, phía trước bên cánh trái toán biệt kích bị phục kích, nghe đâu có vài người bị chết. Trong khi đó đại úy cố vấn Mỹ nói tôi phải gọi trực thăng vì kinh nghiệm lần trước ở Gò-Dầu Hạ. Ông bảo tôi phải hỏi đại úy tọa độ đây là đâu. Anh đại úy này vì lúng túng, hoảng sợ nên không hiểu chữ coordinate là tọa độ. Vì khi ở hậu cứ, anh nói anh biết tiếng Anh nên không cần thông dịch. Lần này, ngoài chiến trường tôi hỏi anh ta có cần tôi thông dịch không? Ông ta nói thì anh nói đi. Khi đại úy cố vấn Mỹ có tọa độ, ông gọi 4 trực thăng đến xạ kích. Lúc này, Việt Cộng mới rút sát biên giới. Trong khi đó lại có một phi cơ thả bom gần đó nên mấy anh lính truyền tin bị hốt hoảng. Anh tuyên tin nhờ tôi nói. Tôi mới nói alo thì anh đã bình tĩnh lại rồi liên lạc với chỉ huy. Tiếng nói mình qua ống nghe có thể làm cấp chỉ huy hiểu lầm là địch đã xâm nhập nên họ muốn đập luôn tụi này.

Sau đợt hỗn loạn, tôi chạy ra bãi trống tìm chỗ núp. Gặp anh Mạnh, y tá cũng tên Mạnh nằm kế bên. Anh cho tôi uống chút nước lọc vì trưa nóng và khát nước sau nhiều giờ chạm địch. Tôi nói với anh mình cứ nằm đây, nếu địch có pháo trúng mình thì chết cũng ráng chịu.

Chúng tôi nằm đây thấy rõ đại úy cố vấn Mỹ đang hướng dẫn trực thăng xạ kích vào mục tiêu trong ấp, trong khi đó đại úy Lãm đang chỉ uy nhóm binh sĩ phía bên phải nhả súng vào ấp. Hồi sau, nghe nói đại úy cố vấn Mỹ bị trúng đạn ngã nằm xuống, vì đạn trúng xuyên qua cổ. Đại úy cố vấn Mỹ vì ít di chuyển qua lại nên địch dễ nhắm vào mục tiêu, còn đại úy Lãm thì di chuyển qua trái phải hướng dẫn binh lính bắn vào mục tiêu trong ấp. Trận chiến lắng dịu khi trời tối dần. Lợi dụng chiều tối, một vài người lính đến gần ao nước bị pháo địch chết 1-2 người. Cũng tại ao này, một bạn trung sĩ người Nùng mút một nón sắt nước cho tôi uống vài hớp. Chừng sáng vào ấp thì thấy nước uống tối hôm qua trong ao chứa toàn cứt trâu mà dân địa phương dùng tưới phân cho rau cải.

Ban đêm, mình nằm ngoài trời cùng vài binh sĩ bị thương kêu la và có người cũng đã chết. Mình thò tay vào túi ba-lô tìm cái đèn gà vì đói. Không tìm được, nhưng sáng lại thấy nó dính đầy cát đất dơ bẩn không thể ăn được. Trong lúc ban đêm, nhiều thiết giáp tiếp viện. họ nói sao các anh không di tản các xác chết ra chỗ khác vì chúng tôi có thể cáng qua. Trong ấp, mình thấy nhà cửa tan tành, không còn bóng người. Họ di tản đâu không thấy. Trong trận tiếp viện này bên mình thiệt hại hơn 10 người kể cả 1 đại úy Mỹ, 4-5 biệt kích và vài binh lính sư đoàn. Không thấy xác Việt Cộng vì họ di tản hết trong khi trời còn tối.

Thời gian này, 1964, mình đào ngũ về nhà Biên-Hoà ở luôn, vì trong hai năm ngoài tiền tuyến, trận lớn nhỏ mình cũng ném mìn rồi. Mình có nguyện gặp vài trận lớn nhỏ rồi đào ngũ rút lui. Quyết định trong hai năm đào ngũ thật nguy hiểm!

Một hôm, khi mình đi ngoài chợ, bất tình lính mình gặp anh Thảo. Anh Thảo cho biết ông Mỹ cố vấn này đã được thuyên

chuyên về sư đoàn, ông ta đang tìm bạn đó. Mình vội vô sư đoàn liền, vì lúc này Tướng Nguyễn Khánh đã gọi tổng động viên. Khi trình diện đại úy cố vấn, ông nói tôi sẽ làm cho Trung Tá cố vấn phòng 5, phụ trách áp chiến lược và xây dựng nông thôn. Trung tá Mỹ Lansdale, rất cao và đẹp trai.

Phòng 5 toạ lạc trong bộ tư lệnh sư đoàn 5 ở Phú-Lợi. Tôi làm văn phòng rất thoải mái vì ít đi hành quân, nên có dịp học nhiều. Tại đây, có nhiều anh thông dịch khác như: Thuận ở Phòng 1, Phòng 2 cũng có một anh, nhưng tôi không nhớ tên vì không gặp thường xuyên, Phòng 3 thì có anh Thảo, sau rất thân, Phòng 4 có anh Tâm, rất thân và sau này giúp tôi rất nhiều về thuế tài định.

Mỗi sáng ăn điểm tâm câu lạc bộ. Tôi có mượn một phố gần chợ Bình-Dương, sau toà nhà tỉnh Bình-Dương, phải trả 800 đồng một tháng, năm 1965. Nhà rất khang trang, lát gạch bông. Tại căn nhà này, tôi cho vợ chồng ông Rạng ở chung. Bà Rạng muốn giới thiệu cho em gái, nhưng không hợp nhãn, rồi ông Rạng giới thiệu cho tôi cháu họ ở Chợ-Lớn. Bà này là vợ đến bây giờ. Bà mẹ vợ có sạp vải trong chợ Bình-Tây, cha vợ là thầy tu và các anh em cũng là thầy tu. Sau khi cưới, má tôi cho biết bà vợ đã một lần tự tử.

Lần hành quân cuối cùng của Sư Đoàn do Trung Đoàn 7 tại Trị-Tâm/Dầu-Tiếng/Bình-Dương. Phòng 5, tôi phải đi theo thông dịch cho bác sĩ Phi-Luật-Tân làm việc cả buổi sáng ngoài trời hơn trăm người. Đa số thiếu dinh dưỡng, ốm yếu, đau lưng...vv. Sau đó, tôi xin trung úy cố vấn Mỹ về Phú-Lợi vì đã đi hơn tuần rồi, trong khi đó ông Rạng bị thương nằm bệnh viện Cộng Hoà, Gò-Vấp. Ông Rạng bị trúng đạn xuyên qua hông bụng khi Việt Cộng tấn công vào trung đoàn Mỹ đang đóng quân tại Bến-Cát. Nghe

nói, một trung tá Mỹ bị du kích bắn sẻ chết trong khi quan sát tình hình.

Có chiếc trực thăng đến quan sát tình hình, trung úy cố vấn Mỹ xin cho mình tháp tùng về Phú-Lợi. Trong khi chờ lên trực thăng, một chuẩn úy Việt đến năn nĩ mình nhường chỗ vì anh ta cần về nhập học. Anh ta nói mình làm cho Mỹ lúc nào về cũng được. Mình nói đi hành quân lâu ngày cần về thăm bạn đang nằm trong nhà thương vừa bị đạn.

Khi trực thăng cất bay vòng khu hành quân, ông trung tá cố vấn Mỹ cho biết theo tình tình báo thì Việt Cộng đang xâm nhập khu này. Đúng thật, đêm đó Việt Cộng vào bị quân đội kích sẵn nên giết mười mấy người. Nhưng sau vài ngày, Việt Cộng quay lại tấn công vào Bộ Chỉ Huy trung đoàn 7. Họ giết toàn bộ chỉ huy gồm trung đoàn trưởng là Đại Tá Tư cùng trung tá cố vấn Mỹ. Sư đoàn dù tiếp viện cũng thiệt hại nhiều.